

בית המשפט העליון

רע"א 963/10

כבוד השופט ע' פוגלמן

בפני:

ד"ר שלומית בכ חובב

המבקשת:

נגד

המשיבים:

1. שר הבריאות
2. השופט (בדימוס) ורדימוס זיילר
3. הועדה לפי סעיף 47(א) לפקודת רופאי שיניים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בע"ש 352/08, מיום 7.1.10, שניתנה על ידי כבוד הנשיאה מ' ארד

עו"ד עופר דורון; עו"ד מוריה שלו

בשם המבקשת:

החלטה

1. ביום 12.1.2005 הגיע הפעוט [REDACTED] עם הוריו, לטיפול במרפאת השיניים של המבקשת, רופאת שיניים בהכשרתה. במסגרת הטיפול ניתן לו חומר הרדמה. במהלך הטפול נוטר הפעוט על ידי מכשיר Pulse Oximeter ונשם דרך מסכה שהונחה על פניו. לקראת סיום הטיפול התברר כי הפעוט איננו נושם ושפתיו כחולות, והוא הובהל לבית החולים באמבולנס. בהמשך אותו לילה, נקבע מותו. על רקע אירועים אלה הוגשה לשר הבריאות קובלנה נגד המבקשת מכוח סעיף 45(3) לפקודת רופאי השיניים [נוסח חדש], התשל"ט-1979 (להלן: הפקודה). בגררי הקובלנה נטען כי המבקשת גילתה רשלנות חמורה במילוי תפקידה כמורשה בריפוי שיניים. הוועדה שמונתה לדון בקובלנה קבעה כי בטיפול בפעוט התרשלה המבקשת התרשלות חמורה, אשר מצאה את ביטוייה בהתעלמות מנהלים מקצועיים מקובלים ביחס לטיפול שיניים בהרדמה. יחד עם זאת, התחשבה הועדה בכך שהמבקשת הביעה חרטה מלאה, בכך שלמבקשת אין כל עבר משמעתי ובהערכה האישית והמקצועית לה

זכתה. לאחר שקילת מכלול שיקולים אלה המליצה הוועדה להתלות את רישיונה של המבקשת למשך שנתיים.

2. המלצות הוועדה הונחו בפני כב' הנשיא (בדימוס) ו' זיילר, הוא המשיב 2 בבקשה שלפניי, לו הואצלו סמכויותיו של שר הבריאות לפי סעיף 45(3) לפקודה. ביום 10.6.2008 ניתן על-ידי המשיב 2 צו לפי סעיף 45 לפקודה, ובו אומצו המלצותיה של הוועדה ונקבע כי רישיונה של המבקשת לעסוק ברפואת שיניים יותלה למשך שנתיים. החלטה לעיון חוזר שהוגשה למשיב 2 – בד בבד עם פניות נוספות שהגיעו אליו בעניינה של המבקשת – נדחתה בהחלטתו מיום 28.7.2008. בהחלטה צויין, כי הדרך להשיג על האמצעי המשמעי שהושת על המבקשת הינה באמצעות הגשת ערעור לערכאה המוסמכת.

3. המבקשת אכן פעלה בדרך זו, והגישה ערעור לבית המשפט המחוזי אולם ערעורה נדחה. בית המשפט המחוזי (כב' הנשיאה מ' ארד) קבע, כי העונש המשמעי שהושת על המבקשת הוא אכן עונש חמור ויש בו משום פגיעה בחופש העיסוק של המבקשת. יחד עם זאת סבר בית המשפט, כי לא ניתן להתעלם מחומרתם של המעשים בהם הודתה והורשעה המבקשת ומן הצורך בהרתעה. טענת המבקשת לפיה בקביעת העונש הביאה הוועדה בחשבון את תוצאות התנהגותה – נדחתה, ובעניין זה נקבע כי לא הושת על המבקשת עונש משמעי בגין גרימת או אי-מניעת מותו של הפעוט, אלא בגין המעשים שפורטו בכתב הקובלנה ושהם הודתה המבקשת. בהמשך, עמד בית המשפט על השיקולים העומדים לזכותה של המבקשת, והדגיש כי שיקולים אלה אף נשקלו בפועל על-ידי הוועדה והמשיב 2. באיוון הכולל נמצא, כי העונש המשמעי הוא ראוי ומידתי, וטענת המבקשת לפיה העונש שהושת עליה חורג מרף הענישה המקובל נדחתה.

4. מכאן הבקשה שלפניי, בה נטען כי העונש שהושת על המבקשת חורג במידה ניכרת מרף הענישה המקובל ואיננו הולם את נסיבות המקרה ובעיקר את העדר הכוונה הפלילית ואת הודאתה המיידית של המבקשת בעבירות המשמעת שיוחסו לה בקובלנה. עוד נטען, כי עונש זה איננו מעניק משקל מספיק לאינטרס הציבורי בדבר שיקומם של עברייני משמעת ולנחוניה האישיים החיוביים של המבקשת, וכי יש בו משום פגיעה אנושה בפרנסתה. המבקשת סבורה כי מידת הרשלנות שלה הוערכה ביתר ומדגישה את חלוף הזמן מאז אירעו האירועים נושא הקובלנה ועד להכרעה בה. המבקשת סבורה, כי העונש שהוטל עליה מצדיק הענקת מתן רשות ערעור. משום שהוא מעורר שאלה

עקרונית בתחום ענישה בעבירות משמעת ויש לו השלכות רחב החורגות מעניינה הפרטני.

5. האירועים אותם מגוללת הבקשה שלפניי הם קשים וטראגיים, וכפי שציין כבר בית המשפט המחוזי לפניי, השפעתם על המבקשת – שזכתה להערכה אישית ומקצועית ממכריה ושעברה המשמעת היה ללא רבב – ניכרת. חרף כך, לא אוכל לסטות מן הכלל הנקוט בדינו ולפיו רשות ערעור תינתן רק מקום בו מעלה הבקשה שאלה כללית החורגת מעניינו של המבקש הספציפי. הבקשה שלפניי נסבה – רובה ככולה – על עונשה של המבקשת ואין היא מעוררת כל שאלה כללית מעין זו. יתרה מכך, הלכה היא כי חומרת העונש, כשלעצמה, איננה מקימה עילה לערעור נוסף אלא במקרים חריגים (רע"פ 619/10 אלסנע נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.1.2010); רע"פ 628/10 גריפאת נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.1.2010)). הדברים יפים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו. למעלה מן הדרוש אעיר, כי עיון בפסק דינו המנומק והמפורט של בית המשפט המחוזי מעלה כי מכלול השיקולים הרלוונטיים, לרבות נסיבותיה האישיות של המבקשת, נסיבות המקרה ורף הענישה המקובל והראוי, נלקחו בחשבון, ובאיוון שנערך בין מכלול שיקולים אלה לא מצאתי פגם.

על יסוד כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' באדר התש"ע (16.2.10).

ש ו פ ט